

κατακάθι

κατακάθι, το, ουσ. [<κατακαθίζω], το κατακάθι. **1.** άνθρωπος χαμηλής ηθικής υπόστασης, άνθρωπος τιποτένιος, χυδαίος: «δεν μπορώ να καταλάβω γιατί κάνεις παρέα μ' αυτό το κατακάθι!». (Λαϊκό τραγούδι: κι εγώ του κόσμου **κατακάθι** με φανταράκια για πελάτες μου σωρό σου 'πα να σβήσουμε τα λάθη και να τραβήξουμε τον ίδιο το ντορό). **2.** το συναίσθημα που απομένει στην ψυχή του ανθρώπου, ιδίως μετά από κάποια δυσάρεστη εμπειρία: «έμεινε βαθιά μέσα του το κατακάθι της προδοσίας»

- δεν υπάρχει αλεύρι, όσο ψιλό κι αν είναι, που να μην έχει πίτουρα, δεν υπάρχει κρασί, όσο καθαρό κι αν είναι, που να μην έχει κατακάθι, βλ. λ. [υπάρχω](#).

- κατακάθι της κοινωνίας, άνθρωπος άθλιος, ελεεινός, χυδαίος, κάθαρμα, το απόβρασμα της κοινωνίας: «δεν κάνει κανείς παρέα μ' αυτό το κατακάθι της κοινωνίας || δεν πηγαίνει κανείς σε κείνο το μαγαζί, γιατί μαζεύονται όλα τα κατακάθια της κοινωνίας».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας